

1861—1867 г.

№ 168.

Велесъ, Македония.

Райко Жинзифовъ билъ родомъ отъ гр. Велесъ. Първото му учение било на гръцки, а по-сетнѣшното на български; едното и другото придобилъ въ Македония, а висша наука се училъ въ Москва, дѣто и умрѣлъ. Македония за Жинзифова бѣ неотемлено българско отечество, което трѣбва да се отърве отъ гръцката духовна власть. Прѣзъ 1861 г. загинаха отровени въ Цариградъ братята Миладиновци отъ Струга. Жинзифовъ пѣе злочестината, що постигна сѣмействата на Миладиновци, тѣхния роденъ градъ Струга, тѣхното българомакедонско отечество. Вдовица и дѣца плачатъ въ Струга:

За мажи за деверъ та выка',
А рожбы за татка, за стрыка:
Изде ги градска темница
Въ приморскж коварна столицж.

Градъ Струга, градъ Охридъ преславны!
Два брата рогены, два главны
Работници съ вѣрж не мъртвж,
На злоба тѣ станахж жъртвж.

Какъ вѣрно, какъ сложно, сговорно,
По Бугарско поле отборно,
По поле, по то Македонско,
Широко и чисто славянско,
Запалени свѣкы държейки,
На Бугаре пать тѣ свѣтейки...

(Р. Жинзифовъ, Новобългарска сбирка. Москва 1863, стр. 177).

И въ други свои трудове Жинзифовъ схваща своето отечество Македония като българско отечество. За да не привеждамъ други извадки отъ неговитѣ писани работи, дѣто се издава българското му родолюбиво чувство, ще посоча слѣднитѣ стихове (1862 г.), дѣто поетътъ брани своята родина отъ гръцко похищение:

За народность и за правинж,
За бащинъ, за майчинъ языкъ...
Охридъ и Търновъ вече дали выкъ,
Македонія, чудна страна,
Нема да быдить гръчка она!
Шума и гора и планина,
Самый камень на тая страна,
Птица и рыба въ Вардаръ рѣкж,